

אברהם הוט: דנים

אם במחֶתֶרֶת ימצא הנגב... אין לו דמים.

בְּאֲשֶׁר כָּלְנוּ בַּמַּחְתֶּרֶת, בַּמְחִילָתְנוּ הַפְּרָטִית,
צֶרֶת-הַדְּפִנוֹת, שְׁקִיעַת-הַתְּקָרָה, טְרוֹשֶׁת-הַקֶּרְקַע.
מִפְּסִיעִים לְלֹא הֶרֶף בְּצַעֲדָה הַסְּסִינִית, מְרֻשֶּׁלֶת,
מִגְבִּיהִים קוֹמָה, כְּאֲשֶׁר מֵעַל לְרֹאשׁ, לַפְּדִיחַת,
רְקִיעַ-הָאָבֶן מִטָּה לְנוּ חֶסֶד-מַעַט וְנִסּוּג.
יֵשׁ שְׁחִיבִים לְהִנְמִיךְ אֶת הַצְּוָאר, אֶת הָעֶרְף,
גַּב מִיֶּסֶר לְכֶף, וְאַף לְזֹחַל אִמָּה אַחַר אִמָּה,
בְּרֶךְ וּזְרוּעַ נֹגְעוֹת בְּעֵת וּבְעוֹנָה אַחַת בְּאָבֶן,
וְזֶה שָׂאִין לְחֹדֶר בְּעֵדוֹ, הַכְּבֹד, הַמוֹצָק, הָאֵלִם,
לְזַחֵץ מֵעַל וּמִתַּחַת וּמִשְׁנֵי-הָעֵבְרִים וּמֵאֲצִיל
אֵת זְרֵמַת-הַחֲנֹק שְׁלוֹ, לִיחָה שֶׁל חֶסֶר-אוֹנִים.
מֵה-טוֹב אִם אֱלֹזִמַת-אוֹר זְרִיזָה מְצַלִּיחָה,
הוֹדוֹת לְגִוְרָתָהּ הַצְּנוּמָה, לְחֹדֶר – מַעֲשֵׂה-נְסִים –
מִבְּעַד לְסֶדֶק צָר, לְחֶרִיכִים שְׂצָצוּ אִי-פַעַם בְּסִלְע.
אֵלָּא שֶׁבְּסוֹפוֹ שֶׁל עֲנִין תָּמִיד גּוֹבֶרֶת הָאֶפְלוּלִית
וְהוֹפְכַת חֲשֶׁךְ תָּמִים וְסִגּוֹר וּמְשֻׁלָּם. לְמֵרוֹת
שֶׁל־אֲמִיתוֹ שֶׁל דָּבָר קִצְרָה הִיא כָּל כֶּף, הַמַּחְתֶּרֶת,
שָׂאִין טַעַם אֶפְלוּ לְמִדָּד אֶת אֶרְכָּה, לְאֵמֵד
בְּמִכְשִׁיר הַתְּקִנָּה הַפְּגוּם אֶת אֲשִׁלִּית-מְמִדְיָה.

הָאֵם יֵשׁ צָרָךְ לְהִדְגִישׁ שְׂפִשׁוּט אֵין בְּרָרָה?
עַד מָתִי יְכוּל אָדָם לְמַצִּץ חַיּוֹת מְסֻתָּם מִתְּנוּת?

מגיע הרגע שבו מסתבר לו, והוא משתכנע,
 שעידן הבגרות בועט בעיטה שיש בה ממש בשת.
 אבותיו ואבות-אבותיו – ועכשיו הגיע תורו.
 מחסר בררה הוא חותר בקיר, מנסה לזכות
 – גנב בן-גנב שכמותו! – בתשומת-הלב, בקרט אהבה,
 בפרורים אחדים של נחת. לרב צריך לשלם
 את המחיר המלא, כי ככל שהזמן נמשך ועובר
 מתברר שהשוק איננו גורס הנחות ופרסים.
 בן-אדם, גנב נתתיך, חתר במחתרת!

יגיע היום, ואתה הגנב, תמצא במחתרת.
 אז ינפצו את ראשך במכשיר קהה, בקרדום,
 ירטשו את בשרך בסכין-מחלה משמש ופגום,
 וסוף הצודק יגיע, בדרך זו או אחרת,
 כנראה משום שגנב היית. אם יבוא התובע
 ויטען לפני השופט טענות מרבות של הבל,
 ויצעק צעקה גדולה וישאל על מה ומדוע,
 יבקש הסבר משכנע, פצוי כל שהוא, שלומים,
 או נקם,
 אז יגית פסוק, מספר-תורה, מפרש וברור:

אם במחתרת ימצא הגנב, אין לו דמים.